

David Šenk

Sousedské vztahy

Poručík Merkow a seržant Skorski se prodírali tou změtí. Oči je štípaly a dusil je vlhký dým. Okolo pobíhali technici s kamerami a skenery a snímali místo neštěstí.

Na zemi bylo na deset čísel kalné vody, ve které kroužily kousky plastu, dřeva a lidské tkáně. Připomínalo to scénu ze staříckého černobílého filmu, protože oheň a poté voda smazaly všechny barvy.

Merkow a Skorski došli k epicentru výbuchu. Merkow zaklel a jeho mladší kolega nadmul tváře a znechuceně si odfoukl.

K výbuchu došlo asi deset metrů od improvizovaného pódia. To bylo celé zkroucené a visela na něm ohořelá těla hudebníků. Pod ním ve vodě plavaly zuhelnatělé zbytky.

Všude se to hemžilo zdravotníky, kteří se snažili nalézt zraněné, a policejními pomocníky, kteří sbírali mrtvé a většinou po částech je strkali do černých pytlů.

Merkow se začal vztekat a kopal do popraskaných kamenných dlaždic. „Jak se tohle může stát? Jak se tohle sakra vůbec může stát? Ty parchanti ze Seku všechno zpackaj.“

„Mohla to být nehoda,“ poznamenal Skorski.

„No jasně, někdo tady náhodou nechal tunu TNT a jelikož chlapi ze Seku jsou úplně blbí, explodovalo to guvernérovi a tomu vyslanci přímo za zadkem. Blbost.“ Merkow se sklonil a vylovil z vody nějaký obdélníkový předmět. Přimhouřil oči a zůstal na něj udiveně zírat.

Skorski se mu postavil za záda a pokýval hlavou. „Byla to společenská událost nejvyšší úrovně. Pozvali sem spoustu slavných osobností, aby tomu mimozemšťanovi ukázali, že jsme intelektuálně na výši. Támhleto,“ Skorski ukázal směrem k pódiu, „jsou například členové kapely Infernal Squad.“

Merkow něco zabručel o kraválu, který poslouchá jeho dcera, a vrátil se pohledem k předmětu, který držel v ruce.

„No a tohle,“ pokračoval Skorski, „bude pravděpodobně poslední dílo famózního Westa Wespera.“

„Wespera?“ vyhrkl Merkow překvapeně.

„Právě držíš v ruce tak deset milionů marek,“ ohodnotil obraz Skorski.

Wesper byl ohromně populární výtvarník několika posledních let. Vystavoval v New Yorku, Praze a vlastně všech hlavních městech, angažoval se ve filmu a v reklamě.

„Pozvali si ho, aby zvěčnil tu historickou událost na plátně.“

Merkow zíral na duhové barvy toho fantaskního díla, které jakoby zázrakem při požáru neutrpělo skoro žádnou škodu. Karpoplastová deska byla téměř nezničitelná a jen v jednom rohu byla poněkud natavená žářem výbuchu. „Ten

člověk byl fakt geniální, podívej se na to!“

Oba studovali obraz a při pohledu na něj si připadali jako v nějaké snové neznámé zemi.

Po chvíli se jejich pohledy od toho čarovného výjevu odtrhly a oni se vrátili do začouzené reality vypálené hotelové haly.

„Deset melounů?“ zeptal se spiklenecky Merkow a Skorski pokýval hlavou. „Tak to nedáme z ruky, ne?“

O kus dál leželo zohavené tělo s malířskou soupravou při-tavenou k pahýlu ruky.

„A tady, hádám, leží sám mistr,“ podotkl Merkow a zavolal jednoho z pomocníků s černým pytle.

Vyšetřovací tým seděl v Merkowově pracovně. Kromě Merkova, Skorského a dvou dalších příslušníků státní bezpečnosti - Basila a Forteho - byli přítomni i dva agenti Seku.

„Šedesát sedm obětí na životech, přes devadesát těžce a lehce zraněných,“ bilancoval menší z agentů.

Merkow kývl hlavou. „Příčina výbuchu?“

„Z analýzy vyplývá, že explodoval chladicí box,“ odpověděl agent.

„Chladicí box?“ Celou dobu si Merkow připadal mimo. Byl podrážděný z toho, že musí spolupracovat s lidmi ze Seku, a ještě k tomu mu ti mimozemšťané nešli pod nos. „To musel teda bejt sakra chladicí box!“

„Ano, anakentská technologie.

Zmrazují na teploty blízké absolutní nule nějaký substrát a pak ho hodí do vařícího alkoholického nápoje. Vdechují výpary, které se při tom uvolňují, a vypadá to, že jim to dělá dobře.“ Agent Seku se neznatelně usmál a Merkow měl pocit, že jeho znalosti nejsou encyklopedického charakteru.

„Chápu. Explodoval tam nějaký mimozemský šmejda a zabil spoustu našich lidí,“ shrnul to Merkow. Pak střelil pohledem po agentech Seku a prohlásil, že mnohem smutnější ovšem je, že se nedokázali postarat o bezpečnost tak vzácných hostů.

„Kvůli této epizodě by celé tři roky jednání s Anakenty mohly jít k čertu,“ přisadil si Skorski.

„Zajímavé ale je, že dosud nepodali žádnou formální stížnost,“ podotkl Forte.

„Nemůžeme je soudit podle toho, jak bychom se chovali my,“ upozornil Basil. „Kdyby zemřel guvernér na návštěvě u nich, ukřižovali bychom každého Anakenta, který by sem strčil nos...“ „Kdyby ovšem někoho na Anakent pustili...,“ připomněl Forte.

„V sázce je příliš mnoho,“ promluvil druhý agent Seku. „Ani jedna ze stran si nemůže dovolit riskovat nějaké potíže. Oni chtějí Mars, my jejich technologii. Obchod je obchod.“

Merkow vytáhl ze sejfu Wesperův poslední obraz. Zkoumavě si ho prohlížel a najednou mu to došlo.

„Skorski!“ vykřikl do interkomu.

Za chvíli se otevřely dveře a seržant vešel. V ruce držel techtabulku a tvářil se zmateně.

Merkow položil obraz na stůl. „Jsme to ale pěkný troubové. Nechali jsme se Wesperem pěkně zmást. Zvykli jsme si, že jeho obrazy jsou tak fantasticky ulítlé, až jsme zapomněli, že on maloval realitu, akorát ji odlišně interpretoval.“ Merkow vítězoslavně poklepal na obraz. Skorski se zamyslel a snad posté si ho prohlédl. Okamžik prožření doprovázel euforický pocit.

Z duhových barev v pozadí se vynořovala skupina Infer-nal Squad uprostřed nějaké taneční kreace. Otevřená

ústa zpěváka byla plná malých démonů a jejich bratříčci také opouštěli skryté reproduktory na stěnách. Před pódiem se tísnilo nějakých padesát lidí. Měli zkřivené obličeje a zdeformovaná těla, ale přesto Skorski s téměř stoprocentní jistotou poznal guvernéra Musteho a o kousek vedle něho anakentského vyslance Jaleju Guse Otzara. Wesperova imaginace ho pokrývala tak, že už nebyl lidem moc podobný. Připomínal spíše skrčeného satýra a rozložení stínů a barev v jeho okolí mu dodávalo jakýsi přízračný charakter.

Skorski leknutím povyskočil, když se Merkowův prst snesl z výšky a zabodl se do obrazu několik centimetrů od Otzara.

„Tady,“ řekl Merkow. Shrbený Anakent tlačil podivný vozík směrem k Otzarovi. „Tohle by mohl být ten chladič box a ten chlapík poslední, kdo se ho dotýkal.“

„A s tím souvisí tohle,“ řekl Skorski a podal Merkowovi techtabulku. „Výsledky Wesperovy pitvy.“

Merkow si je prohlédl a úžasem otevřel ústa. „Jestli se tohle dostane ven, tak je z Wespera největší podvodník poslední dekády.“

Basil seděl u terminálu a projížděl záběry z recepce anakentského velvyslance pořízené agenty Seku. Za nic to nestálo - ti, co přežili, měli jen podružné informace.

Bezpečnostní kamery hotelu byly samozřejmě během recepce vypnuté a o bezpečnost se starali agenti Seku. Jenže většina z nich uhořela při výbuchu, jehož intenzita byla tak obrovská, že se jejich implantáty roztavily a znehodnotily. To málo, co se podařilo zachránit, nebylo k ničemu.

Basil vzhlédl a kývl na Merkova se Skorským. „Nic tady není.“

Merkow se k němu naklonil a podával mu malou černou krabičku.

„Co to je?“ zeptal se Basil.

Merkow se usmál. „Víš, proč byl Wesper nejfantastičtější malíř v dějinách lidstva?“ zeptal se.

Basil zavrtěl hlavou.

„Měl optronický implantát. Vyfotil si nějakou scénu, pak ji v hlavě deformoval a nakonec nakreslil. Žádné umění -software!“

Basil vyjeveně zíral na krabičku a došlo mu, co v ní je. Takže agenti Seku nebyli jediní, kdo měli na recepci kamery a skenery. Wesper stál od výbuchu mnohem dál, a tak jeho implantát nebyl zničený. On také celou dobu pozoroval guvernéra a vyslance.

Připojili Wesperův čip na terminál a začali stahovat jeho obsah.

„Kolik tam toho je?“ zeptal se Skorski.

„Řekl bych, že tak pět hodin,“ odhadoval Basil.

Za chvíli byl čip přečtený a připravený ke spuštění.

Před očima se jim rozehrálo nevídané divadlo plné bizarních tvorů. Výjevy se ve zmateném rytmu měnily, jak Wesper modifikoval zkreslení.

Ocitli se uprostřed vysokého dómu, pruhy světla a stínu protínaly laserové paprsky vycházející z očí anakentské delegace. Hrbáč a jeho příznivci - guvernéř a ministři - se kolem nich semkli jako útočící armáda, ale po chvíli se vše promíchalo.

„Z toho by byl hit roku,“ řekl tiše Basil.

Merkow se odtrhl od hypnotizujícího monitoru a pokýval hlavou. „Šlo by odstranit to zkreslení?“

„Určitě,“ přitakal Basil. „Někde musí být uloženy příkazy, které deformovaly reálný obraz a vytvářely tohle.“

Zatímco Basil přeprogramovával čip, sedli si Merkow a Skorski do rohu místnosti ke kulatému stolu. Měli repliku Wesperova posledního obrazu a k jednotlivým postavám se snažili dopisovat jejich jména. Doposud se jim podařilo identifikovat pouze deset lidí.

„Myslíš, že to bude mít nějaký vliv na jednání?“ zeptal se Skorski.

Merkow pokrčil rameny. „Nevím. Určitě ano, ale moc mě to nezajímá. Co je mi do toho, jestli za dvacet let poletíme ke hvězdám?“

„Ne poletíme, ale doletíme!“ opravil ho Skorski. „Tebe to nefascinuje?“

„Ani ne,“ řekl suše Merkow a otočil se k Basilovi. „Hele, jak to vlastně s tím jejich hvězdným pohonem je?“

Basil se odvrátil od monitoru a zamyslel se. „No, dokáže generovat nějaké pole tak, aby se vesmír vůči lodi přesunul do určité polohy.“

„Tomu nerozumím,“ přiznal Merkow. „Tak letí rychleji než světlo, nebo ne?“

„Takhle se o tom vůbec uvažovat nedá.“ Basil se otočil k počítači a pokračoval v práci.

Skorski přispěchal na pomoc. „Představ si to tak, že se nepohybuje loď, ale vesmír.“

Merkow se tvářil skepticky. „To si představit neumím.“ Chvilí o něčem přemýšlel. „A jak to, že když ta loď přilítala, tak byla prázdná, a pak najednou hop a byla plná Anakentů?“

„Vychází to z principu simultaneity. Ta loď má na palubě přístroje, které generují kontinuum Anakentů. Proto nemusí mít stálou posádku. Když je něco potřeba opravit, nebo třeba upravit kurz, na Anakentů vleze do teleportu člověk a přenesení se na palubu lodě. Udělá, co je třeba, a vrátí se. Takhle tomu rozumím já,“ vysvětloval Skorski.

„Když se můžou teleportovat, tak k čemu potřebují tu loď?“

„Není to tak, že vlezeš do teleportu a přenesení se, kam chceš. Můžeš se dostat jen tam, kde je zase nějaký teleport, který tě dá dohromady. A ta loď veze jeden na palubu.“

Merkow o tom přemýšlel. „To dává smysl,“ utrousil po chvíli. „Jako vysílač a přijímač...“

Anakentové se vydali před lety na kolonizační výpravu do vesmíru, ale když dorazili na místo určení, zjistili, že už je obsazené lidmi. Jelikož chtěli, aby se investované roky práce zúročily, nabídli lidem, že jim svou hvězdnou technologii vyměnou za planetu Mars přenechají. To bylo před třemi lety. Zdála se to být výborná nabídka. Lidstvo zatím podniklo jen nepatrné krůčky do vesmíru a na Marsu bylo jen nevelké vědecké městečko s nepatrnou turistickou kapacitou. Náhradou za něj očekávali jízdenku ke hvězdám.

Dohoda lidí a mimozemšťanů nyní měla vstoupit do závěrečné fáze. Pozemský personál opouštěl Mars a definitivně ho předával do rukou Anakentů.

Recepce, při které došlo k neštěstí, měla celý proces formálně uzavřít. Guvernér měl předat zlatý, českými granáty posázený klíč k Marsu anakentskému vyslanci, který byl zmocněn předat technickou dokumentaci teleportačního zařízení s několika funkčními exempláři.

„Mám to,“ zavolal Basil od terminálu.

Pustili si to. Tentokrát byl obraz normální - Anakentové a lidští politici, umělci a slavné osobnosti. Bylo to bez zvuku, ale z obrazovky na ně dýchala slavnostní atmosféra toho okamžiku.

Wesper se vítal s mimozemskou delegací a jeho pohled dlouho prodléval na tvářích hostů. Pak přelétl halu, přeskočil několik lidí a zabodl se do švédského stolu.

Basil posunul záznam.

Wesper si připravil stojan a upevnil na něj plátno. Jeho pohled harmonicky klouzal ze scény před ním na obraz a jeho pravá ruka ladně malovala fantaskními barvami pozadí.

„Čeká na vhodný okamžik,“ komentoval to Skorski.

Basil opět posunul záznam. Podle časomíry Wesper pozadí maloval přes dvě hodiny. Najednou se publikum uspořádalo do zvláštního obrazce a oni spatřili, jak zprava přijíždí anakentský číšník s chladicím boxem. Když byl kousek od guvernéra a vyslance, obraz se zastavil a už se nepohnul.

Pozorně si ho prohlíželi. Museli uznat, že Wesper měl cit pro situaci. Rozložení lidí na scéně bylo dokonalé.

„Zkus tam dát ty deformace,“ navrhl Merkow.

Basil něco naklapal do počítače a obraz se zkřivil a barvy poskočily.

„Fascinující,“ vydechl Skorski.

Basil opět přepnul na normál.

Merkow poklepal na monitor. „Musíme zjistit, kdo byl ten číšník.“

„Porovnali jsme záznamy Seku a soupis Mí, kteří byli na recepci. Ten číšník mezi nimi není,“ referoval Skorski.

„Je to možná stopa, pokud není chyba v záznamech, což

by mě u Seku nepřekvapilo.“ Merkow se zamyšleně kousal do rtu. „Každopádně je to hlavní podezřelý.“

„Také je možné, že je to převlečený člověk,“ řekl Skorski.

Merkow se na něj překvapeně podíval. Nechal zavolat oba agenty Seku, s kterými měl spolupracovat. Probírali možnost, že by na recepci byl někdo nezvaný, a agenti ho přesvědčili, že to není možné. Připustili pouze, že co se týče Anakentů, mohlo dojít k nějaké záměně, protože se je nikdo neodvážil neustále kontrolovat - z pohledu člověka si byli všichni Anakentové podobní jako vejce vejci.

„Máte něco nového?“ zeptal se viceguvernér poručíka

Merkow mu podal fotografii. „Nebyl na seznamu personálu recepce. Dotlačil k vyslanci ten chladicí box a žádná mrtvola neodpovídá jemu.“

„Takže to nebyla nehoda?“ vyzvídal viceguvernér.

Merkow se zamračil. „Řekl bych, že to byl atentát.“

Viceguvernér odhodil fotku na stůl. „O jejich politice nic nevíme. Jejich svět je bůh ví jak daleko a bůh ví, co se tam děje. Třeba mají občanskou válku...“

„Zjevně to nejsou takoví svatoušci, jak se nám snaží prezentovat,“ prohodil skepticky Merkow.

Viceguvernér pokrčil rameny. „V každé společnosti najdete patologické elementy.“

„To jistě,“ souhlasil chmurně poručík. „Máme teď dvě možnosti, pane. Můžeme pokračovat ve vyšetřování, nebo předat všechny informace a nechat je, ať se o to postarají sami.“

„Viceguvernér se zamyslel. Byla to složitá situace a on jakožto diplomat byl zodpovědný za její vyřešení pokud možno s minimálními následky pro lidstvo, potažmo jeho voliče. K incidentu došlo na Zemi, delikvent byl s největší pravděpodobností Anakent.“

„Poručíku,“ řekl po chvíli, „pokračujte v pátrání. Je naše morální povinnost poskytnout našim mimozemským přátelům vysvětlení.“

„Pane, jste si vědom, že mě může vyšetřování zavést až na Anakent?“

Viceguvernér se kousl do rtu a pokýval hlavou. Anakentové byli poněkud zdrženliví, a zatímco je lidé na Zemi zvali poměrně často a oni nabídku většinou přijali, na Anakent vstoupila lidská noha pouze jednou - před třemi lety při příležitosti uzavření smlouvy. Tento fakt samozřejmě vzbuzoval zvědavost a podněcoval fantazii. „Pokusím se to, v případě, že taková nutnost vyvstane, zařídit. Koneckonců máme právo poznat své budoucí sousedy.“

Terminál stál na břehu Temže, kousek od Tower Bridge. Krásná třípatrová budova se matně leskla pod zamračenou oblohou a Merkowovi připomínala kapku roztaveného stříbra uprostřed kamenolomu. Pozemek i terminál, spolu s dvojčetem na Marsu, patřily státní korporaci Interplaneta, která pod dočasným vedením Anakentů zprostředkovávala styk mezi planetami.

Byla to Merkowova první cesta na Mars. I Skorski cestoval mimo planetu poprvé, ale očividně to vše snášel mnohem klidněji. Mars byl formálně stále územím pozemšťanů, takže k cestě nepotřebovali takřka nic, kromě „letenky“. Vzhledem k vyšší její ceny a tomu, že „Martská cestovní mánie“ už dávno utichla, nebylo nic divného na tom, že odbavovací hala byla téměř prázdná.

„Myslel jsem, že tu bude víc lidí,“ podotkl nicméně Merkow.

„Nejsi na letišti,“ upozornil ho Skorski.

Přistoupili k pultu, kde si od nich usměvavá, asi tak dvacetiletá dívka vzala ID čipy a zkontrolovala jejich platnost. Pak jim je vrátila, popřála jim šťastnou cestu a oni se odebrali skrz bezpečnostní zónu k teleportům.

Anakentský operační důstojník ještě jednou překontroloval jejich dokumenty a pokynul jim směrem ke dveřím z leštěného tmavého dřeva, v kterých před chvílí zmizela skupinka turistů.

Skorski s Merkowem vstoupili do kabiny, připomínající výtah v nějaké administrativní budově. Sotva se za nimi dveře zavřely, druhé, na opačné straně kabiny, se otevřely. Před nimi se rozprostírala zrcadlová obdoba terminálu v Londýně.

Byli na Marsu.

Po týdenním pátrání bylo skoro jisté, že podezřelý Anakent na Zemi již není. Mimozemšťané neměli moc velkou šanci, pokud by se chtěli na Zemi ukrývat. I po třech letech byl Anakent na veřejnosti velice řídkým jevem, a nemohl tak uniknout pozornosti. Nešlo ale pouze o to, že

nevypadali jako lidé - neměli samozřejmě identifikační dokumenty, a tak byl jejich pohyb velice omezen.

V záznamech Interplanety podezřelý nicméně také nefiguroval, z čehož vyplývalo, že pokud Zemi opustil, tak jako jeden z mnoha bezejmenných cestujících - cestujících bez nutnosti identifikace. Merkow ležel ve svém pokoji v jediném hotelu na Marsu a přemýšlel. Pátrání bylo postaveno na vratkých základech. Možná se honili za

přízrakem. Agenti Seku ho ubezpečili, že na recepci nemohl být žádný člověk převlečený za Anakenta, ale nemohl tam být Anakent přestrojený za jiného Anakenta? Na takovou otázku nedokázali odpovědět a Merkow začínal mít pocit, že je to to nejrozměšnější vysvětlení. Mrtvola atentáčníka se nenašla, žádná kamera ve městě ho nezachytila a v záznamech teleportu na Mars nebyl. Basil Merkova ale ujišťoval, že tajemný číšník namaskovaný nebyl a své tvrzení dokazoval Wesperovými záběry. Jelikož ho měli natočeného, stačilo by k odhalení potenciálního převleku zjemnit rozlišení a přeladit frekvence.

Dobrá, pomyslel si Merkow. Odcestoval jako „bezejmenný“. Co z toho vyplývá? Je zde několik možností: příslušník diplomatického sboru, vlády, nějaké jejich tajné služby a v neposlední řadě terorista s falešnými pověřeními. Energicky vstal, z pouzdra vytáhl kom a zastrčil ho do jednotky. V centrále dole na Zemi do eipu v něm naládoval o Marsu snad úplně všechno. Chtěl si prohlédnout mapu rozrůstající se metropole Mars City.

Z malého vědeckého městečka se pomalu stávalo velkoměsto. Bylo až k neuvěření, jak rychle dokázali Anakentové stavět nové a nové budovy. Asi na tom nebylo nic divného, vždyť se na svoji mezihvězdnou cestu a kolonizaci nového světa museli dlouhá léta připravovat.

V rohu mapy svítila malá zelená ikonka diáře. Nevzpomínal si, že by měl naplánovanou nějakou schůzku.

Pomník 1100

Pomník bylo asi jediné opravdu turisty hojně navštěvované místo na Marsu - dvě propletené ruce, holubice a kniha symbolizovaly přátelství dvou tak vzdálených ras. Jedna ruka byla z čistého křišťálu, druhá z nějakého vzácného anakentského temně zeleného kamene.

A to číslo? Co jiného to mohlo být než hodina

Merkow se zamračil. Kdo mu mohl poslat tuto matoucí zprávu? Chybělo číslo či jakákoli identifikace odesilatele. Na Zemi, kde bylo pokrytí satelity a pozemními vysílači téměř stoprocentní, mu mohl poslat zprávu kdokoli, nicméně Merkow si matně vzpomínal, že si s komem nervózně pohrával cestou k terminálu, a tehdy byl diář ještě prázdný. Zprávu musel tedy obdržet buď až na terminálu, nebo na Marsu.

Pohodlně se opřel a potutelně se usmíval. Na Marsu vysílače nebyly. Pokud by mu někdo chtěl poslat další zprávu, musel se k němu přiblížit na dosah komu. Nebylo tedy divu, že si za místo setkání vybral Pomník, kde se to lidmi na martské poměry hemžilo. Merkow se ladně zvedl a vydal se do vedlejšího pokoje za Skorským. Bez složitého vybavení nebyla šance, že by tajemného posla odhalili. Jedna možnost tu ale byla - stačilo změnit pravidla hry.

Stačilo jít na schůzku s vypojeným komem.

Pomník byl větší, než si ho představoval. Kolem bylo malinké prostranství a stísněná nákupní zóna V porovnání s ostatními sektory tu ale bylo mnohem více místa. Turisté filmovali své přátele u pomníku a tu a tam se davem mihl osamocený Anakent. Mimosmrtšťané ostýchavě odmítali pozvání ke skupinovým fotografiím a spěchali za svými záležitostmi.

Markow se opřel o výlohu s martskými kameny a čekal. Největší nával byl u agentury zprostředkovávající výlety terénními vozidly po povrchu. Snažil se odhadnout, co se stane. Teoreticky mohlo jít i o nejapný vtíp nějakého jeho známého, který zrovna také byl na Marsu.

Bylo chvíli po jedenácté. Merkow chvíli uvažoval o tom, že bůh Mars stvořil právě pro to, aby byl kolonizován lidmi. Jeho den byl jen o málo delší a gravitace úchvatná. V tu ránu zapomněl, proč vlastně přišel, a podlehl tomu kouzlu, které mají všechny cizí země i planety. Začal přemýšlet o konvergentním vývoji a smyslu vesmíru. Zahlédl v davu nějakého Anakenta a zkoumavě si ho prohlížel. Až doposud na něj to, že kdesi ve vesmíru existuje planeta plná těchto tvorů, nijak zvlášť nepůsobilo, ale zde na Marsu se ten pocit úžasu stával hmatatelným.

Civěl na toho Anakenta a málem vykřikl, když na něho promluvil: „Jděte k Rudému oku a objednejte si něco k jídlu.“

Než se Merkow vzpamatoval, Anakent byl pryč. Poručík se rozhlédl, vytáhl z kapsy kom a zasunul do něj baterii.

Skorski stál na druhé straně náměstíčka Nevšiml si, co se stalo, ale jakmile se dal jeho kolega do pohybu, z povzdálí ho sledoval. V Rudém oku si sedl pár stolů bokem a začal si

pohrávat s videokamerou. Vypadal jako zanícený turista, který si prohlíží ukořistěné záběry. V hledáčku měl Merkova a jeho stůl, ke kterému si za chvíli přisedl nějaký Anakent.

Skorski zaklel. Anakent si k němu sedl zády.

Restaurace byla poloprázdná. Hrála rytmická hudba a osvětlení nebylo tak intenzivní jako venku v ulicích.

Merkow zobal hranolky a neutrálně hleděl kamsi skrz mimozemšťana

„Pěkně sté to podělal,“ řekl Anakent s ostrým přízvukem.

„Dávám přednost osobnímu setkání,“ řekl Merkow s hranolkem v puse a nedbale si přisolil.

Cizinec pomalu upil ze svého nápoje a koukal se stranou. „Hrozí vám veliké nebezpečí,“ procedil mezi zuby.

„Další pumový útok?“ zeptal se zmateně Merkow.

„Je to léčka, past.“ Mluvit tlumeně, ale naléhavě. „Není to první kolonizační výprava Anakentské Impérium se skládá z desítek planet. Kolonizují vesmír tisíc let. Vysílají své lodě po celém kosmu, a když naleznou vhodnou planetu, zaberou ji. Vy jste výjimeční, ale nikoli ojedinělí. I mým předkům byla před několika staletími nabídnuta hvězdná technologie výměnou za jednu planetu, v jejich systému. Na nabídku přistoupili. Tenkrát ještě nepotřebovali další planetu. Až za několik desetiletí vyvstala potřeba nového světa, nových zdrojů a životního prostoru. Ale když po čtyřiceti letech jejich loď doletěla do systému^ který jim hodní Anakentové rádi doporučili, zjistili, že už je kolonizovaný Anakenty a pro ně už v něm není místo. Zatímco tedy Impérium mohutnělo, můj lid byl donucen setrvat na své planetě a podrobit se imperiální nadvládě a postupně se rozpustit v anakentském rodě.“ Oči mu zářily a smutně se usmíval.

Merkow upil piva a poklidně pojídal své hranolky. Mozek mu však běžel na plné obrátky. Souběžně analyzoval možnosti: hloupá legrace, schizofrenie, nebo holá pravda?

Ze zvyku sklouzl pohledem na předloktí svého spolu-stolovníka, ale žádné vpichy po jehlách nenašel.

„Kdo jste?“ zeptal se hluše.

„Patřím k Lize porobených planet.“

Liga porobených planet. Merkow se nemohl rozhodnout, jestli to zní hloupě, nebo smutně. „Nedává to smysl. Proč by to dělali?“ Rozhodl se přistoupit na cizincovu hru ve snaze odhalit v ní logické chyby. „Jsou na mnohem vyšší technologické úrovni. Když už by náš systém chtěli ovládnout, mohli nás zdolat otevřenou vojenskou akcí.“

„To je hloupé a neefektivní. Většina systémů neoplývá inteligentním životem, a tak by se vůbec nevyplatilo vysílat nákladný vojenský kontingent na potlačení pouze hypotetického odporu.“

Merkow o tom přemýšlel, znělo to rozumně. „K čemu ten atentát? Dramatická stylizace?“

„Trvalo nám přes deset let, než jsme infiltrovali do elitních anakentských oddílů, které mají povolení pracovat na nově kolonizovaných planetách. Ale tady jsme nemohli jen tak přijít za nějakým pozemšťanem a začít mu vysvětlovat situaci. Vysmál by se nám.“ Anakent dopil svůj nápoj. „Je nutné ukázat, že o něco jde.“

Merkowa zamrazilo. Zdálo se, že mentalita mimozemšťanů přece jen není tak vzdálena té lidské. Argumenty pozemských teroristů by asi nezněly jinak. „Můžete mi poskytnout nějaké důkazy?“ zeptal se Merkow a položil na stůl svůj kom.

Svaly na obličeji mimozemšťana se stáhly do podivné grimasy. Merkow se mu vpil do očí a cítil smutek a strach.

„Co navrhuje?“ zeptal se Merkow.

„Vyhodte do povětří anakentskou loď, jen ta je spojuje s říší. Získáte dvacet, třicet let na přípravu druhého setkání.“ Zvedl se, proklíčkoval mezi prázdnými židlemi a zmizel.

Mlčeli a listovali daty, která v Rudém oku cizinec přebral do Merkowova komu. Byl tam plánek anakentské kosmické lodi, výňatky z tajných směrnic elitních jednotek, vládní usnesení, hvězdný atlas, historická brožurka Anakentské originály byly přeloženy neumělou angličtinou. Bylo toho ohromné množství. To byl také důvod Merkowova váhání to celé označit za výmysl.

„Je toho hrozně kvantum a zapadá to do sebe, to si nemohl nikdo vymyslet,“ řekl po dlouhé chvíli ticha.

Skorski dál mlčel.

„Existuje jen jedna možnost, jak se přesvědčit, že je to pravda,“ pokračoval Merkow. „Zažádám o povolení vyšetřování na Anakentu.“

„Nesmysl,“ řekl Skorski. Nadechl se, ale opět ztichl. Přistihl se, že neví, čemu má věřit. „Nevíme nic. Vůbec nic. To, že nechtějí pouštět lidi na svoji planetu, může mít tisíc důvodů. Zažádáš o povolení vyšetřování a oni ti ho nedají. Co z toho plyne? Že snad chystají invazi na Zemi? To je pěkná blbost.“

Kdyby tohle všechno byla pravda, tak to povolení dostaneš a co u nich doma uvidíš? Jen to, co oni uznají za vhodné.“

Merkow cítil, jak je Skorski nervózní a nejistý. Ale měl pravdu, byly to jen spekulace.

„Ten typ mohl být třeba agent opoziční konzervativní strany, která je z náboženských důvodů proti kolonizaci vesmíru.“

„Nebo to byl zneužitý autor science-fiction.“ Merkow se nevesele zasmál.

„Mám z toho hrozně špatný pocit. Co když je to pravda a my to necháme plavat? Co když je to blbost a my po tom pudem a něco zpackáme?“ naléhal Skorski.

„Jak se jmenoval ten filozof, co tvrdil, že člověk nikdy nemůže poznat pravdu?“

„Takovejch bylo víc,“ opáčil Skorski a zakroutil hlavou. Noc strávil přelouskáváním všech dokumentů a sestavováním alternativních plánů postupu pátrání.

Ráno Merkowa probudilo vlezlé zvonění terminálu. Ospale se k němu přišoural a aktivoval ho. Na monitoru se objevila tvář viceguvernéra. „Je po všem. Vraťte se domů,“ řekl bez pozdravu.

„Co se děje?“ zamumlal překvapeně Merkow.

„Včera si Anakentové formálně stěžovali na neschopnost agentů Seku ochránit jejich představitele a požadovali všechny informace o postupu vyšetřování. Byl jsem nucen jim je poskytnout. Toho atentátníka našli během několika hodin, odsoudili ho a asi i popravili, nebo co já vím, co s ním

udělali. Byl to příslušník nějaké extrémistické teroristické organizace.“

Merkow nebyl schopen slova.

"To je vše," konstatoval viceguvernér a monitor potemněl.

Ozvalo se bušení na dveře. Když je Merkow otevřel, vběhl do pokoje jeho včerejší tajemný společník a chvatně za sebou zavřel.

„Je konec,“ zasyčel. „Někdo u vás to posral.“

Merkow se zamračil a podíval se na monitor. Okamžik, ve kterém se Anakent objevil, nahrával tomu co říkal. Jen někdo uprostřed dění mohl reagovat takto rychle.

„Musíme udeřit teď, nebo nikdy!“

„To je bláznovství,“ řekl Merkow. „Počkáme, až se vše uklidní, a v klidu to probereme.“

„Nesmysl. Chytili Jezteda, toho, co provedl atentát. Mluvil! Nevěděl mnoho, ale něco přece. Zesílí bezpečnost a už se jim nikdy nedostanete na kobytku. Musíme zaútočit.“

Merkow odběhl do vedlejšího pokoje a vytáhl z koupelny polooblečeného Skorského.

Anakent mluvil o překot, zadržával a oni mu díky jeho silnému přízvuku jen stěží rozuměli. Mluvil o elektrárně a když oběma lidem došlo, co zamýšlí, po zádech jim přeběhl mráz.

Skorski uslyšel praskavé výstřely a nějaké těžké předměty tlumeně dopadly na měkkou podlahu hotelové chodby. Sen o záchraně lidstva několika renegáty - naivní, zbytečný - se rozplynul. Rozsudek byl vynesena dřív, než mohli odsouzenci cokoli vykonat.

Merkow spolu s tajemným mimozemšťanem měli vyhodit do vzduchu termojadernou elektrárnu zásobující energii Mars City, Skorski se měl pokusit spojit se Zemí. Nic z toho nevyšlo a ani nemohlo vyjít. Presto byl Skorski vybuzený a srdce mu divoce bušilo Cizinec na ně přenesl své odhodlání.

Pokusil se aktivovat terminál, ale byl zablokovaný. Seržant Skorski sevřel v ruce Merkowův kom naditý originály důkazů o fantastickém kosmickém spiknutí. Chodbou se blížily plíživé kroky a odměřovaly poslední okamžiky jeho života

Nastavil všesměrové vyvolávání a nazdařbůh všechny informace odeslal.

Pak se rozletěly dveře a dva Anakenti v tmavozelených úborech vtrhli do pokoje. Spiknutí proti spiknutí bylo odhaleno a nezbývalo než stisknout spoušť.

Slavnostní recepcí se zúčastnily snad všechny významné osobnosti planety. Program byl bohatý a rozmařilý, pití teklo proudem a jídlem se nešetřilo. Mimozemští hosté se tvářili rezervovaně, ale ani tak nemohli skrýt slzy štěstí. Na závěr, po předání klíče k Marsu, anakentský vyslanec pronesl krátký proslov. Vyjádřil upřímnou soustrast nad smrtí dvou příslušníků státní bezpečnosti, kteří neohroženě pátrali po úskočných teroristech - nepřátelích všech dobrých lidí vesmíru - zodpovědných za nedávný pumový útok. Vyjádřil naději, že všechny tyto lidské oběti se stanou pevnými základy budoucích kladných vztahů obou ras.